

KO ZAPREM OČI, VIDIM

Ko zaprem oči, vidim ljudi. Ponavadi ljudi, ki jih poznam, ali pa ljudi, ki si jih želim videti, jim kaj povedati, si jih zamisliti v določenem stanju, vedenju. Prikličem jih in jih vidim. Sošolka mi je rekla, da se sliši kot vudu, ker lahko z njimi delam, kar koli si želim. Včasih lahko vidim tudi samo sebe in upravljam s samo seboj. To večkrat delam zvečer in je izjemno zabavno. Pred kratkim sem se videla v vodi, morju, skupaj s fantom, ki ga poznam iz službe. Na sebi sem imela temno modre kopalke, on pa je imel rumene kopalke – rumena je moja najljubša barva; sicer ne vem, ali ima to s tem kakšno povezavo. Pogovarjala sva se. Pogovora nisem slišala, čutila sem ga pod ušesom in na tilniku, podobno kot takrat, kadar mislim ali imam notranji monolog. Tudi s pogovorom lahko upravljam, osebi se lahko pogovarjata, kar koli si zamislim in kar koli si želim, zato včasih to izkoristim, sploh kadar sem na koga jezna in mu želim povedati svoje. Včasih se mi to nadaljuje v sanjah, ampak se mi »zamegli« in ni več tako ostro kot takrat, ko to sama prikličem. Takrat ko to prikličem sama, bi lahko opisala izkušnjo kot sliko, ki jo vidimo na televiziji – ostro, jasno in pred menoj. Med samoopazovanjem sem ugotovila, da velikokrat zaprem oči tudi med pogovori v resničnem življenju, predvsem takrat, kadar razlagam kakšno zgodbo ali kadar si želim nekaj vizualizirati. Poleg študija se ukvarjam tudi z družabnimi omrežji in snemam videoposnetke za razne socialne platforme. Ravno ta teden se mi je zgodilo, da sem želela idejo ubesediti, ampak sem za to potrebovala zaprte oči, da sem si lahko vizualizirala idejo in jo v podrobnosti povedala naprej. To večkrat opravi nezavedno, in ravno zaradi tega temu nikoli prej nisem posvečala posebne pozornosti.

Do pred kratkim sem mislila, da to počnejo vsi ljudje, ker je bilo pri meni to že od nekdaj stalna praksa. O tem se nismo nikoli pogovarjali niti nikoli nisem govorila o tem s prijatelji, družino. Zdelo se mi je nekaj samoumevnega, preprostega in vsakdanjega. Vem, da lahko s tem upravljam že od majhnega, ker sem si na takšen način večkrat krajšala čas. Z istim namenom to počnem še vedno, sploh takrat, ko sem na dolgi poti z avtobusom, zvečer pred spanjem ali pa kadar mi je dolgčas. Vsebina videnja pa se je z leti močno spremenila. Včasih sem si predstavljala bolj zabavne situacije, različne živali ali pa ljudi (sploh učiteljice), oblečene v zabavna oblačila ali pa zgolj postavljene v zabavne situacije. Med puberteto se je to predrugačilo. Svoje videnja nisem uporabljala za zabavo, pač pa za uresničevanje svojih skritih želj. Kadar mi je bil všeč kakšen fant ali punca, sem se lahko z zaprtimi očmi z njim ali njo poljubljala, držala za roke, se naga kovala v morju.

To videnje lahko vidim pred seboj, kadar zaprem oči ali sem v temnem prostoru in imam nanj vpliv. Ob pisanju tega zapisa pa sem se spomnila še ene vrste videnja, ki pa je izjemno redko in se mi je zgodilo trikrat v življenju. Vedno sem ga dojemala kot nekaj izvenzemeljskega, paranormalnega, in ga zato nikoli nisem povezovala s prejšnjim videnjem, čeprav bi mogoče lahko bila povezana. To drugo videnje je drugačno, saj ga vidim pred seboj, ne da bi za to potrebovala temo in zaprte oči, ter nanj nimam vpliva. Ko se mi je to zgodilo prvič, sem bila prepričana, da se to v resničnosti dejansko dogaja, saj je bilo videti popolnoma resnično. V naslednjih dveh primerih pa sem vedela, da je to zgolj nekaj, kar vidim samo jaz.

CDB20

Pred našo hišo je hrib, na katerem so drevesa in se pasejo ovce. Kot otrok sem večkrat sedela v dedkovem naslanjaču in skozi okno opazovala živali. Sama se tega dogodka spominjam, kot da se je resnično zgodil, in ne kot nekaj, kar sem videla samo jaz. Stara sem bila okoli devet let in babica mi je povedala, da sem ji razlagala, da se podira hrib, da bo po hribu padlo drevo in da nas bo zadelo ter se moramo skriti za naslanjač, kar se mi je kot otroku zdela rešitev pred tem, da bi nas drevo zadelo. Spominjam se drevesa, ki se maje v vetru in bo kmalu padlo, ter hriba, po katerem padajo kamenje, veje, blato, zemlja ... Babici se je zdelo to izjemno zabavno, jaz pa sem bila vidno zaskrbljena in se čudila, zakaj je njej to zabavno in ne strašljivo in zakaj se ne želi skriti. Sama mi to zgodbo večkrat pove in vedno doda, da sem imela kot otrok izjemno bujno domišljijo. Podobna situacija se mi je zgodila pri 13 letih. Vedno sem spala z odprtimi vrati in lučjo na hodniku. Pogosto sem pred spanjem opazovala fotografijo na steni. Enkrat pa je ta fotografija začela izgubljati prvotno podobo. Postala je veliko večja in popolnoma drugačna. Če je bila prej fotografija nekih barvnih kombinacij, je bila zdaj na fotografiji ženska z ruto, ki je gledala stran, jaz pa sem videla le njen stranski profil. Ni se spremenila zgolj vsebina slike, pač pa se je povečal tudi okvir, ki je sedaj prekrival večji del stene. Ta izkušnja je bila zanimiva predvsem zato, ker podoba ni izginila, ko sem pomežiknila, ampak je bila tam še kar nekaj časa. Te podobe se nisem bala. Čez nekaj minut (ali pa sekund) sem vstala in želela to fotografijo pogledati od bližje. Stopila sem do slike in lahko sem si jo ogledala do podrobnosti, slika ni in ni želela izginiti, jaz pa se je nisem želela dotakniti, da bi preverila njeno resničnost. Bila je tam, čeprav vem, da ni bila tam in je drugi ne bi videli in je tudi jaz naslednje jutro nisem več videla. Večkrat sem to fotografijo želela spet videti na enak način, ampak je nisem mogla. Vidim jo lahko samo, če zaprem oči in jo izrišem po spominu.

Nazadnje pa se mi je podobna izkušnja zgodila na morju, ko sem imela 15 let. S prijateljico sva v mraku sedeli na klopci ob obali in se pogovarjali. Nepričakovano se je ob meni pojavil majhen blond deček, star približno devet let, ki je imel na sebi črtasto modro-rumeno majico in hlače na naramnice. Deček se je pojavil tako sunkovito, da sem se ga ustrašila, in ob mežiku je izginil. Od nekdaj sem si to izkušnjo razlagala kot svoj stik s paranormalnim svetom.

Rumena